

Khắc Khẩu Y2K

Lâm Chương

Thời gian cấp bách lắm rồi. Vấn nạn Y2K gần kề bên đít. Trước kia, có thể nhả nha chờ thời gian giải quyết. Bây giờ, nước sắp đến trôn, không lo sao được? Chính quyền địa phương lập lòe trấn an, nhưng không có một tuyên bố nào chính thức. Một số người am hiểu tình hình, thì khuyên nên đề phòng những bất trắc vào đầu năm hai ngàn.

Gia đình ông Lâm trú ngụ nơi miền Đông Bắc Hoa Kỳ. Mùa đông ở đây, nói theo nghĩa đen lẫn bóng, thật là tái tê rùng rợn. Nếu chưa điều chỉnh xong hai con số không cuối cùng của năm hai ngàn trong máy điện toán, thì tai họa lớn không biết chừng nào mà kể. Mất điện, nhà không có sưởi, con người sẽ trở thành một khối thịt đông lạnh. Không phải chết một cái rụp, mà chết từ từ mới đáng sợ. Hàng tháng, công ty điện lực gửi hóa đơn về, có kèm theo cái thông báo, rằng ngành điện đã giải quyết xong vấn nạn Y2K. Ngoài thông báo ấy, lại có thêm một tờ quảng cáo máy phát điện loại nhỏ, dùng cho gia đình. Sao lạ thế? Đã giải quyết xong Y2K, nghĩa là sự cung cấp điện không bị trục trặc. Ai cần mua máy phát điện làm chi? Có chuyện mờ ám gì đây? Ông Lâm cứ lẩn thẩn suy nghĩ, rồi nghi ngờ cái thông báo của công ty điện lực, và nghi ngờ luôn cả chính quyền địa phương cố tình ém nhem những bất trắc có thể xảy ra, để tránh tình trạng xao động xã hội trước năm hai ngàn. Nguy tới nơi rồi! Nếu không, tại sao có lệnh cho các chuyên viên điện toán toàn quốc phải túc trực tại nhiệm sở trong cái đêm giao thừa trọng đại, bắt đầu một thiên niên kỷ mới? Chuyện này không tin ai được hết. Ông cần phải bàn lại với vợ một phương cách cứu nguy gia đình. Và ông nóng lòng đi ra đi vào, chờ vợ đi làm về, để nói với bà những suy nghĩ của ông, cùng nhau lo liệu.

Lúc vợ vừa bước chân vô cửa, ông Lâm nói ngay:

- Bà ngồi xuống đây, có chuyện này quan trọng lắm.

Ông níu bà ngồi lại phòng khách. Nhưng bà phui tay ông, đi thẳng xuống bếp:

- Chuyện gì thì chuyện. Cũng phải để tôi cất mấy thứ linh kinh này đã.

Ông Lâm ngồi chờ. Nghe tiếng bà la:

- Trời ơi, một chậu chén đĩa chưa rửa. Thấy mà khiếp. Cha con ông cứ bày ra đó. Tôi đi làm về mệt, còn phải rửa ráy dọn dẹp nữa sao?

Ông nói vọng xuống bếp:

- Thì để đó.
- Rồi ai rửa?
- Lúc nào rảnh... bà rửa cũng được. Đâu cần phải gấp. Bà lên đây ngay, tôi có chuyện này.
- Sao cái nồi cơm trống không vậy? Chỉ vo gạo, cắm điện vào, là có ăn. Ông cũng không làm. Chắc chờ tôi nấu xong, dâng lên tới miệng?

Đúng là đàn bà không biết lo xa. Chỉ nghĩ đến cái ăn cái uống. Ông Lâm cần nhằn, đi xuống bếp. Ông ngồi, kéo thêm chiếc ghế cho bà. Ông nói.

- Lại đây.

Bà đang rửa chén đĩa, khua rồn rảng:

- Tôi vừa làm vừa nghe. Có gì nói đi.
- Sắp có vấn đề lớn.
- Trời sập hả?
- Cũng gần như vậy.
- Tôi chỉ sợ trời sập. Ngoài ra không có chuyện gì đáng sợ.
- Sợ chết không?
- Tôi đang mạnh khỏe. Mắc mớ chi mà sợ chết!
- Già trẻ, lớn bé, đàn ông, đàn bà. Ai không biết lo xa, đều phải chết kỳ này.

Bà mĩa:

- Tiếc quá! Ở Mỹ không có Sơn Đông mãi võ, bán thuốc cao đơn hoàn tán phòng bệnh cho nam phụ lão ấu.

Ông Lâm nổi nóng:

- Bà đừng đi lạc đề. Chết thật đấy. Không đùa đâu. Bà biết vấn đề nan giải Y2K sắp tới không?
- Y2K là cái quỷ quái gì?

Bà ngoảnh lại, ngó ông.

- Tiếng Mỹ là Year 2000.
- Thì sao?
- Người ta chưa giải quyết xong hai con số không cuối cùng của con số hai ngàn, trong máy điện toán.

Bà đi lại, đặt bàn tay ướt lên trán ông, thăm dò. Ông hát tay bà ra:

- Làm cái gì kỳ vậy?
- Nhiệt độ bình thường. Ông đâu mê sáng mà lo chuyện bao đồng thiên hạ. Người ta chưa giải quyết xong, thì có liên quan chi đến ông?

Ông trừng mắt:

- Sao không? Rắc rối lớn đấy. Cái đầu của bà quá đơn giản, không có tầm nhìn xa, nên không thấy trước được vấn đề nguy hiểm. Thời buổi văn minh hiện đại, bất cứ kỹ thuật gì, người ta cũng sử dụng điện toán, nếu chưa điều chỉnh xong, điều gì sẽ xảy ra? Này nhé, vào đúng cái giây phút giao thừa đầu tiên của năm hai ngàn, hỏa tiễn mang đầu đạn nguyên tử của các nước tân tiến sẽ phóng ào ào lên không gian. Tất cả các loại vũ khí giết người hàng loạt, nổ bùng một lượt, thì quả đất này sẽ biến thành trái cầu lửa...
- Thiên hạ chết hết phải không?
- Đúng vậy."
- Chết đồng. Vui!

Bà cười. Ông nạt:

- Tôi đang nói chuyện đàng hoàng. Đừng giỡn mặt nghen!
- Nguyên tử nổ, dù ông có đào lỗ mà chui, cũng chẳng thoát chết. Hãy bình tâm, sống tới đâu hay đó.
- Còn nữa. Nếu bom nguyên tử không nổ, cũng chưa yên đâu.

Bà nổi cáu:

- Ông lảm cẩm vừa thôi! Tôi đi làm, về nhà còn phải dọn dẹp, rửa ráy, nấu cơm, làm đồ ăn. Ông ở nhà chỉ việc đưa đón mấy đứa nhỏ đến trường. Thì giờ còn lại, ông ngồi hút thuốc phun khói đầy nhà, rồi tưởng tượng ra đủ điều chết chóc, bắt tôi phải nghe. Muốn hù tôi hả?
- Hù? Tôi lo cho bà và mấy đứa nhỏ. Chứ cái thân già của tôi, kể chi?
- Ông khỏi lo cho tôi. Còn mấy đứa nhỏ, để đó tôi lo.

Ông Lâm đứng dậy, bỏ lên nhà trên, ném lại sự hằn học:

- Tức chết! Chẳng khi nào bàn luận êm thấm được điều gì với bà. Có đầu thai lại kiếp sau, cũng đừng nhìn mặt nhau nữa nhé.

Bà nói với theo:

- Sống chung một kiếp này, cũng ê chề quá rồi. Kiếp sau, vừa thoáng thấy mặt ông, tôi bỏ chạy.

Ông ngồi tại phòng khách, gát chân lên bàn, hút thuốc. Nổi bực mình chưa kịp lắng, tiếng bà vọng lên.

- Tôi nghe mùi khói rồi đấy. Làm ơn mở cửa sổ, vận máy hút giùm. Một mình ông hút thuốc, cả nhà bị ung thư phổi.

Ông la lớn:

- Tất cả sẽ chết hết, trước khi phát bệnh ung thư.

Lúc lâu sau. Bà đi lên phòng khách, nói:

- Mấy đứa nhỏ đang học bài. Ông với tôi, ăn cơm trước.

Ông ngoảnh mặt làm ngơ, không ngó bà.

- Đàn ông gì mà hay hờn mát còn hơn đàn bà. Xuống ăn cơm đi. - Bà cười giả lả.
- Địa ngục! - Ông xằng giọng.

Bà hỏi:

- Tự nhiên nói địa ngục, là sao?
- Bà biến gia đình này thành địa ngục.

Bà cười hắc hắc:

- Ở đâu có địa ngục, là ở đó có những mặt mày nhăn nhó, cằn nhằn. Tôi đang đem tiếng cười vào địa ngục của ông, nhưng ông khó quá. Ai chịu nổi? Bây giờ ăn cơm không?
- Không! Tức gằn trào máu họng. Ăn sao vô?

Thế là bà ăn cơm một mình. Cái kiểu trống đánh xuôi, kèn thổi ngược trong gia đình ông Lâm, thường xảy ra như cơm bữa. Hai vợ chồng nói chuyện với nhau một lúc, là có học hặc. Sóng gió lại nổi lên. Ông Trời thật

quái ác! Máng chi một con trâu, một con bò kéo chung chiếc xe đời nặng nhọc. Không lúc nào ông cảm thấy thoải mái. Lòng ông, hình như có một nõi gì gút mắc chông gai, một bất toàn trong tình chồng vợ. Có lúc ông nghĩ đến giải pháp tách riêng ra, mỗi người đi một hướng, làm lại cuộc đời. Nhưng chuyện này đâu dễ. Chẳng phải bà và ông trì kéo chi nhau. Chính mấy đứa con ràng buộc hai người ở lại. Cứ nghĩ tới hoàn cảnh con ông phải sống trong sự lạnh nhạt, nhiều khi đến khắc nghiệt của cha ghẻ hoặc mẹ ghẻ, làm ông chùng lòng. Trên đời, đâu có ai rộng lượng tới mức thương con ghẻ như con ruột của mình? Thôi thì vì con, ông hy sinh một kiếp đời khôn nạn này. Nhiều khi ông tự hỏi, có phải ông mắc cái quả báo nào đó, từ kiếp trước? Chứ kiếp này, ông đâu phải thằng đâm cha chém chú. Cũng chưa từng chặt đầu lột da ai. Thế sao ông vẫn khổ? Ông tin vào thuyết luân hồi. Nghe đồn ở California, có cái Hội Huyền Bí. Một số hội viên có khả năng huệ nhãn, thấy được tiền kiếp. Ông tìm đến, nhờ họ giúp ông, soi rọi lại cái quá khứ tội lỗi của mình. Pháp môn nhìn ngược về quá khứ, được đặt tên là Soi Kiếp. Sau khi Soi Kiếp, họ cho biết, kiếp xưa vợ chồng ông là hai kẻ thù. Mối thù chưa thanh toán xong, thì mãn phần vì tuổi già. Đầu thai lại kiếp này, cả hai cũng quyết tìm đến nhau, tiếp tục ăn thua đủ. Họ khuyên, ông nên xóa bỏ mối thù truyền kiếp ấy đi, để mà hòa hoãn sống với nhau.

Về nhà, ông Lâm thuật cho vợ nghe. Rồi nói:

- Thôi. Tôi mệt mỏi lắm rồi. Tôi chịu thua bà. Tôi xin đầu hàng vô điều kiện.

Bà bảo:

- Từ lâu, tôi đã treo miễn chiến bài. Nhưng ông cứ khiêu chiến mãi.
- Tôi khiêu chiến thế nào?
- Ông nói những lời mắng nhiếc. Trút lên đầu tôi bao nhiêu oan khiên tiền kiếp.
- Tính tình bà ngang bướng. Tôi muốn tu theo lục hạnh Bồ Tát, cần chữ nhẫn giữa hai hàm răng mà sống với bà. Nhưng có lúc dằn lòng không được, cũng phải chấp tay xin phép Phật, cho con nghĩ tu năm phút. Kiếp này, tôi không thành chánh quả, cũng tại bà cản trở.

Bà xách mé:

- Trời ơi! Ông mà tu? Không khéo thiên hạ thành Phật cả rồi, ông còn làm ác tăng.
- Tôi lạy bà!
- Tôi cũng đã lạy ông, từ ngày mới kết hôn.
- Hồi trẻ bà hiền lành, chứ đâu chần ăn trăn quán như bây giờ. Bao nhiêu năm sống chung, tôi khám phá ra mình bị lừa. Mắc mưu một lần, là đi tù suốt cả cuộc đời. - Ông thờ dài.

Bà hỏi:

- Ai lừa ai? Ông còn nhớ không, hồi mới đám cưới xong, ông kể cho tôi nghe chuyện nhà hiền triết Hy Lạp gì đó?
- Hiền triết nào? Trên đời này, thằng đàn ông nào có vợ, cũng đều trở thành nhà hiền triết cả.
- À, tôi nhớ ra rồi. Ông lặp lại lời của Socrate. Dù sao, thì bạn cũng lấy vợ. Nếu may mắn gặp vợ hiền, bạn là người hạnh phúc. Nếu gặp vợ dữ, bạn trở thành nhà hiền triết. Tôi hỏi, còn anh thì sao? Lúc đó, mình còn gọi nhau bằng anh em, chứ không phải ông tôi như bây giờ. Ông bảo, nếu gặp vợ dữ, anh sẽ trở thành võ sĩ. Mới về nhà chồng, ông dằn mặt tôi bằng câu nói xanh dờn. Tôi biết mình đã trao duyên làm tướng cướp.

Ông la:

- Đấy! Tôi lạy bà rồi, nhưng bà cũng xỏ xiên. Người Mỹ gọi thế là bạo hành bằng tinh thần. Trong gia đình, thường xuyên tôi bị bà bạo hành.

Nói xong, ông Lâm mang mền ra phòng khách. Đêm đó, ông ngủ trên salon.

Dù giận vợ, nhưng vấn đề Y2K có liên quan đến sự an nguy của mọi người trong gia đình, buộc ông Lâm phải làm lành với bà. Ông định một lúc thuận tiện, giải thích cho bà hiểu cái tầm quan trọng của Y2K. Bà ít chịu đọc báo, làm sao hiểu được vấn đề trọng đại? Nếu chữ nghĩa không phải là kẻ thù của bà, thì cũng là người dưng. Cầm tờ báo, hoặc quyển sách lên chừng vài phút, bà bắt đầu ngáp. Chẳng bao giờ nghe bà than mất ngủ. Sách báo là liều thuốc an thần cực mạnh đối với bà. Đêm nào trần trọc khó ngủ, bà quơ vội tờ báo nào đó, dán mắt vào. Vài phút sau đã nghe tiếng ngáy rờ rờ... o... rờ rờ... o... Ông Lâm vốn khó ngủ, lại nghe tiếng thờnghènghệt của bà, ông càng không ngủ được. Ông lay bà. Bà ú ớ, nằm nghiêng qua phía khác. Tiếng thờnghènghệt tạm lắng một lúc, rồi lại rờ rờ o o nữa. Ông thúc cùi chỏ vào hông bà. Bà tỉnh ngủ.

- Cái gì vậy?
- Ngáy.
- Làm gì có.
- Chẳng lẽ tôi nghe tiếng bò rống?

- Tôi van ông. Xin cho tôi yên. Tôi cần giấc ngủ, để mai đi làm.
- Nhưng bà phải tội nghiệp tôi chứ?
- Tội nghiệp thế nào?
- Đùng ngáy nữa.
- Trong giấc ngủ làm sao kiểm soát?
- Thế thì ngày mai đi bác sĩ, cắt cục thịt dư hay cái lưỡi gà gì đó trong cuống họng, vất đi.
- Cắt cái lưỡi gà, như cắt lưỡi người ta. Làm sao nói được?
- Không nói được, đỡ xốn lổ tai. Người đàn bà câm, là người vợ lý tưởng.

Bà rên thốt thiết:

- Trời ơi là trời! Tôi đang ngủ. Ông đánh thức dậy, để gây sự. Không biết kiếp trước, tôi làm nên tội gì?
- Phải để tôi hỏi ông Trời câu đó. Không biết kiếp trước tôi làm nên tội gì, mà bị bà quấy rối triền miên, kể cả khi vào giường ngủ? Hồi trẻ, hơi thờ bà êm ái. Về già sinh tật.
- Tôi thế đấy. Ai không chịu, thì tối mai vào phòng thẳng Cu Đen mà ngủ.
- Sao bà không đi?
- Phòng này của tôi.

Cu Đen là thằng con Út của ông Lâm. Nó mười tuổi, đã có phòng riêng. Người trong nhà, ai cũng có phòng riêng. Nhưng ông Lâm, không có một gian sơn nào riêng biệt. Trước kia, ông thường ngủ với Cu Đen. Tối, nó dần lưng đấm bóp cho ông. Xong, hai cha con nằm ôm nhau, nói chuyện. Nó nói:

- Hai người đàn ông ngủ chung là bệnh đó, ba ơi.

Ông Lâm ngạc nhiên:

- Sao lại bệnh?"
- Người Mỹ sợ homosexual.
- Nói bậy. Mà là con ba. Cha con ôm nhau là chuyện thường.
- Không. Ba ôm mẹ. Còn con ôm con gái."
- Trời đất! Mà muốn ôm con gái hả?
- Con nói khi nào con lớn, con ôm con gái. Bây giờ, con còn nhỏ, cha con mình được ôm nhau. Nhưng ra đường, ba đừng ôm con. Bạn con nó cười.
- Cười gì? Mấy thằng Mỹ bệnh hoạn. Nó tưởng ai cũng bệnh như nó.
- Mai một con lớn, không ngủ chung với ba nữa đâu.
- Tại sao?
- Con mọc lông nách, con trở thành đàn ông. Hai người đàn ông không ngủ chung.

Nghe thằng nhỏ nói, ông Lâm cười nôn ruột. Nhưng điều đó cũng làm ông suy nghĩ. Mới có mười tuổi đầu, nó đã ảnh hưởng theo lối sống của Mỹ rồi. Ông cảm thấy những đứa con trong gia đình, dần dần xa lạ. Tình người khốn nạn, sinh biết bao điều tệ hại. Cha mẹ già, chúng đẩy vô nhà dưỡng lão. Cũng tại những người già đó, ngày xưa họ đẩy cha mẹ của họ vô nhà dưỡng lão. Ngày nay, con cháu của họ noi gương mà thôi. Quả báo nhãn tiền là thế! Còn ông Lâm, đến với xứ sở này, như người ăn nhờ ở đậu. Không lẽ lại chịu chung cái di họa của người Mỹ? Con cái của ông, ông nuôi nấng thương yêu. Nó có lỗi, ông đét cán chổi lông gà vào đít, theo kiểu "thương cho roi cho vọt". Ông nói, đứa nào phản đối, cho thế là ác độc dã man, thì hãy mau mau cuốn gói ra khỏi nhà tao. Vuốt khỏi tầm tay tao rồi, cấm xưng là con của ông Lâm. Có lần, đứa con gái lớn bị đòn. Nó vô trường, kể cho bà giáo của nó nghe. Bà kêu lên, ba mà hành sử như người trung cổ. Rất tiếc, ông Lâm không gặp bà ấy. Nếu gặp, ông sẽ hỏi, bà chê tôi như người trung cổ. Cái nền giáo dục của bà tốt đẹp, sao bọn trẻ gặp người già không biết cúi đầu lễ phép? Chúng chỉ đưa tay vẫy vẫy, miệng nói "hi hi" một cách rất ư là mất dạy? Cái xứ gì mà con cái hỗn hào hư đốn, cha mẹ không dám động tới sợi lông chân của nó. Lơ mơ, nó bấm 911, kêu lên bị bạo hành thể xác. Cha mẹ có thể vào tù như chơi.

Ông Lâm cương thằng Cu Đen hết sức. Hiện nay, nó chưa mọc lông nách. Chẳng biết mai kia, được năm ba sợi le hoe, nó có manh nha trong đầu ý tưởng, sẽ tống ông vào nhà dưỡng lão hay không? Ông không nghĩ thằng con ông nhấn tâm tới cỡ đó. Khi vợ ông bảo vào phòng ngủ với Cu Đen, ông kể cho bà nghe những lời cha con ông nói chuyện. Đến giai đoạn mọc lông nách, bà không thể nín cười.

Thấy tình trạng vợ chồng bót căng thẳng, ông Lâm chụp ngay cơ hội, nói về sự nguy hại của Y2K. Rồi kết luận, mất điện đưa đến thiếu khí đốt, thiếu nước, thiếu sưởi. Nhà mướn ở lầu cao, không có lò sưởi bằng củi, sẽ bị chết cồng. Bà nói:

- Gọi cấp cứu.
- Điện thoại cũng ngưng luôn.
- Xách xe chạy về các tiểu bang phía nam?
- Mọi người cũng nghĩ như bà, thì bao nhiêu xe cộ đều tuôn ra đường cùng một lúc. Đường sá sẽ kẹt cứng.
- Cảnh sát sẽ điều động xe cộ lưu thông.
- Chả có thằng cảnh sát nào ngoài đường hết. Nó cũng phải lo cho vợ con của nó. Hơn nữa, mất điện, đèn xanh đèn đỏ cũng tắt luôn. Các trạm xăng đều đóng cửa.

Bà hỏi:

- Vậy ông tính thế nào?

Ông nói:

- Đã có một số lời khuyên nên dự trữ đồ ăn nước uống, và sưởi ấm, từ vài ngày đến vài tháng. Dự trữ đồ ăn thì dễ, nhưng lấy gì sưởi ấm? Mình có thể chịu lạnh ngày một ngày hai, nhưng không thể chịu đựng lâu hơn dưới cái lạnh năm, mười độ âm. Đó là chưa kể bọn bắt lương sẽ lợi dụng cơ hội khó khăn, hoành hành tội ác. Chuyện này phải tính trước. Đúng như bà nói, là xách xe chạy về các tiểu bang phía nam, nhưng phải đi trước mười bữa, tránh cái nạn kẹt xe.

Bà nằm ngẫm nghĩ một lúc, bỗng nói:

- Bất cứ vấn đề gì, xuyên qua suy luận của ông, cũng đều trở thành bi quan chết chóc.

Đang bàn phương cách cứu nguy. Câu nói của bà như cái mồi lửa làm ông Lâm nổi nóng, nhưng cố dằn lòng. Ông hỏi:

- Bà tính sao?

Giọng bà bắt đầu:

- Ai sợ chết thì chạy đi. Tôi chẳng đi đâu hết.

Không thuyết phục được vợ, ông tức. Muốn nhổm dậy, xáng cho bà một tát tai. Lại nghĩ, bà sẽ tru tréo ầm lên. Cảnh sát sẽ kéo đến. Xứ này không đùa với cảnh sát được. Ông đã bị rắc rối với mấy thằng này, một lần rồi. Hồi đó, ông vừa mới nắm cổ áo của bà, thì đưa con vợ bấm 911. Ông dẫn cái điện thoại xuống ngay. Nó chưa kịp nói câu nào. Thế mà năm phút sau, cảnh sát có mặt. Nó mời ông ra xe về bót. Nói mời cho có vẻ lịch sự. Chứ thật ra, nó còng tay, điệu ông về bót. Trên đường đi, cảnh sát hỏi:

- Mà có biết, đàn bà ở Mỹ được luật pháp bảo vệ tới đâu không?

Ông Lâm nói:

- Bảo vệ tới mức bắt công. Đàn bà sẽ lợi dụng sự bắt công này, và lấn áp đàn ông. Tao từng thấy trên TV, đàn bà tát tai đàn ông. Nhưng đàn ông chỉ ôm mặt chịu trận, không dám phản ứng.
- Nếu mà bị đàn bà tát tai thì sao?
- Tao sẽ tát lại mười lần mạnh hơn, cho bỏ cái tính hỗn láo.

Cảnh sát giương mắt:

- Mà có điên không?

Ông Lâm hỏi lại:

- Tại sao mà nghĩ tao điên?
- Lúc mà ra xe với thằng Jack, tao ở lại lập biên bản. Vợ mà cho biết, mà không bình thường. Mà bị Cộng Sản bắt tù nhiều năm, trước khi sang đây. Những người tù của Cộng Sản, ít nhiều đều bị bệnh tâm thần. Mà đi bác sĩ tâm thần lần nào chưa?
- Tao không bệnh hoạn gì. Không cần đến bác sĩ.

Ngừng một lúc, cảnh sát nói:

- Mai mà ra tòa.

Ông Lâm ngạc nhiên:

- Cái gì? Tao đâu có đánh vợ mà ra tòa?
- Tao cũng sẽ ra tòa làm chứng cho mà. Mà không bị tù. Nhưng, nếu vợ mà khai rằng, tâm tính mà không bình thường, nó sợ mà hành hung, thì mà không được bước chân vào nhà.
- Nếu tao khai rằng, tao sợ bị vợ hành hung, thì sao?
- Trường hợp này, mà cũng không được vào nhà.
- Trường hợp nào, tao cũng thất thế. Sao lạ vậy?
- Trường hợp thứ hai, là để bảo vệ cho mà.
- Bất công, chứ bảo vệ gì tao?

- Khi ra tòa, mà đừng ăn nói theo kiểu này. Dễ bị khép thêm tội phỉ báng pháp luật. Lần đó ra tòa. May mà bà bãi nại. Nếu không, chắc xảy ra lớn chuyện.

Thấy chồng nằm ảm ức, suy nghĩ mông lung, bà biết ông đang bực mình. Bà hỏi:

- Giận há?

Ông lấy:

- Bà vẫn tính nào tạt ấy. Giận làm đếch gì!
- Tôi chỉ muốn ông đừng tin lời đồn nhảm thôi.
- Nhảm? Thiên hạ đang xôn xao bối rối. Bà chỉ lo kiếm tiền. Chết có mang theo được không?
- Đừng nóng. Hãy nghe tôi nói đã. Trước đây, ông cũng đã hốt hoảng về tin đồn tận thế. Nào là do ảnh hưởng sao chổi, nên ngày nguyệt thực, địa cầu và mặt trăng không xê dịch được. Và như thế, nhiệt độ mặt trời sẽ nung mặt trăng nóng đỏ lên, tỏa xuống địa cầu một sức nóng trên trăm độ. Nước sẽ bốc thành hơi, bao quanh địa cầu một lớp mây dày mười cây số. Lớp mây che khuất mặt trời, làm nhiệt độ địa cầu nhanh chóng tuột xuống cả mấy chục độ âm. Nhân loại sẽ không còn một ai sống sót. Ông nói, điều này trùng hợp với lời Chúa phán trong Kinh Thánh. Mặt trời tối đen, và mặt trăng đỏ như máu. Đó là ngày Đại Trùng Phạt của Thượng Đế. Vì nhân loại quá xấu xa, tội ác ngập trời, phải tận diệt...

Ông Lâm cắt ngang lời bà:

- Sau đó, tôi đã dính chính.
- Vâng. Có dính chính, nhưng ông lý luận không thể nào tin được.
- Dù bà không tin, nhưng không thể phủ nhận sự thật. Thượng Đế vì thương yêu các con của Ngài, nên chưa ra tay hủy diệt. Ngài dành cho nhân loại một cơ hội chót, để ăn năn sám hối.

Nghe ông nói, bà cười khinh. Tiếng cười thoát ra từ mũi. Tiếng cười châm biếm mỉa mai, làm ông kích động. Lần nào nói chuyện với bà, cũng kết thúc bằng sự bực tức của ông. Ông cố nén. Lâu ngày, thành nỗi ảm ức. Hễ thấy mặt bà, ông cảm thấy có điều vướng mắc. Thế nhưng hai người vẫn sống với nhau mấy chục năm trời, trong hục hặc đấng cay. Ông muốn đi tu, cho cõi lòng thanh thản. Bà bảo, thà làm kẻ dữ trên thế gian, còn hơn làm ác tăng trong cửa thiền. Ông muốn tịnh khẩu, cho miệng đời bớt âm thanh cú điều xỉa xói. Bà bảo, thà lớn tiếng chửi bới thiên hạ, còn hơn âm thầm làm tên sát thủ đâm lén sau lưng người đời. Ông muốn lập bàn thờ, đốt nhang niệm Phật. Bà bảo, dao thớt trong nhà còn tanh mùi thịt, đồ tể chưa thể nào rửa tay hóa kiếp.

Ông nói gà, bà nói vịt. Cứ thế mà đôi bên dần co nhau mãi. Ông có cảm tưởng, ông và bà là hai đối thủ đồ vật, gài thế quyen lấy nhau, vô phương tháo gỡ. Ông mệt nhoài tâm lực. Bà vẫn khỏe re cười cười, gần như không biết nỗi khổ của ông. Ông nói:

- Người Mỹ đưa quân vào cuộc chiến Việt Nam. Sa lầy trong chiến tranh du kích. Liệu bề thắng không được, họ chọn giải pháp điều đình, rút quân trong danh dự. Tôi cũng muốn hòa giải với bà, chịu thua trong danh dự.

Bà hỏi:

- Ông muốn ám chỉ tôi là bọn du kích chứ gì?
- Vâng. Bà là du kích chiến thắng.
- Thấy chưa? Ông lại nói xóc hông tôi rồi. - Bà giãy nãy.

Ông hỏi:

- Xóc hông thế nào?
- Ông thường bảo, du kích là bọn tiểu nhân. Không dám chường mặt ra ánh sáng. Chuyên môn chơi trò đánh lén. Rồi ông lại bảo tôi là quân du kích, có khác gì ông chửi cha tôi?
- Nhưng tôi chịu làm người bại trận.
- Bại trận mà chửi phủ đầu người ta. Ai chịu nổi?
- Tôi nói thế nào, bà cũng bắt bẻ. Thôi, tôi thua bà. Tôi sợ bà.
- Ông nói sợ tôi, mà còn hung dữ đến thế. Nếu không sợ, chắc ông đã nhai nuốt tôi vào bụng mất rồi.
- Sợ vợ cũng ở mức độ nào thôi chứ. Chẳng lẽ tôi để bà thừa thắng xông lên ngồi trên đầu tôi?
- Tôi chỉ mong được bình đẳng. Hơn thua với ông làm gì?

Ông hòa hoãn:

- Bà nói thế là tôi yên tâm. Mỗi người nhường nhịn nhau một chút, cho yên nhà yên cửa. Bây giờ, bà chịu nghe tôi nói không?

Bà dịu giọng:

- Ông nói đi. Tôi nghe.

Ông ngồi im, ra chiều suy nghĩ. Bà giục:

- Nói đi.

Ông háng giọng:

- Vấn đề Y2K.
- Lại cũng vấn đề rắc rối này nữa. - Bà nhòm lên, sừng sộ.

Ông đưa tay ngăn:

- Đừng ngửa miệng. Hãy nghe tôi nói đã.
- Nhưng tôi không muốn nghe chuyện Y2K gì đó của ông.
- Sao lại của tôi? Phải nói là của mấy thằng chuyên viên điện toán.
- Của thiên hạ, dính mắc chi tới ông?
- Thôi được. Không nói Y2K. Tôi muốn đưa gia đình đi du lịch, cho bà nghỉ xả hơi vài bữa.
- Chừng nào?
- Trước năm hai ngàn, một tuần.
- Đó là thời điểm hái ra tiền. Sao không chọn dịp khác?

Ông Lâm nhăn mặt:

- Khổ qua! Nói khô cứng hòng, mà bà không hiểu. Tôi muốn làm một công hai chuyện. Du lịch là lý do để tránh cái lạnh miền Đông Bắc, nếu bị mất điện cũng khỏi bị chết cồng.

Bà muốn phản đối, nhưng thấy ông xuống nước, bà phân vân: "*Những ngày gần tết, đắt khách lắm. Làm một ngày bằng mấy ngày thường. Bỏ đi cũng uổng.*" Bà phân vân cũng phải. Cái nghề o bé cắt dũa sơn phết móng tay của bà, làm ăn khấm khá vào những ngày lễ tết. Bỏ đi là mất một món lợi to.

Từ mấy năm nay, bà làm nghề móng tay. Nhưng nói thế, nghe tầm thường quá. Nếu ai hỏi, chị làm nghề gì? Bà uốn lưỡi trả lời rất dịu dàng, em làm nghề nail. Bà cho rằng, cái tiếng "nail" nghe có vẻ sang trọng, văn minh hiện đại hơn hai tiếng "móng tay". Ngày mới qua Mỹ, vợ chồng ông Lâm đi làm cu li. Tiếng Anh nói đỡ lưỡi, thì làm cu li là phải rồi. Nhưng kiếm được đồng tiền quá chật vật. Bà rên. Ông bảo, vẫn còn dễ thở hơn ở xứ mình. Thời đó, ông còn là nhân vật quyền hành số một trong gia đình.

Vài năm sau, có người rủ bà học nghề làm móng tay. Cái nghề tằn mẩn tỉ mỉ, nhẹ nhàng khỏe thân, lại dễ kiếm tiền, thích hợp với bà. Và bà cũng muốn lôi ông vào nghề cho đỡ khổ tấm thân. Ông lác đầu, nói tôi già rồi, da nhăn má hóp, chân tay vụng về. Có vào nghề, tôi cũng chỉ ngồi gáp từ sáng đến chiều. Bởi một người đàn bà dễ tính, cũng không chịu đưa bàn tay cho một người cục mịch, hom hem như tôi mài dũa. Thế là ông tiếp tục làm cu li. Bà làm móng tay.

Nếu so sánh lợi tức thu nhập, thì bà cao hơn ông. Tiếng nói của bà bắt đầu bình đẳng với ông. Mọi chuyện trong gia đình, ông không còn tự quyết định một mình nữa. Phải có bà góp phần bàn thảo. Đã có bàn thảo là có ý kiến ngược nhau. Vợ chồng lại cãi vã. Bà mạnh nha tiềm quyền làm chủ gia đình. Các đứa con có khuynh hướng theo bà, vì bà hay nuông chiều con cái, nên chinh phục được cảm tình. Phe của bà, đồng minh đông hơn. Chế độ độc tài quân phiệt của ông bị cô lập, yếu thế, lỗi thời.

Dù thường cãi vã, nhưng có lúc bà nói một câu nghe được. Rằng, ông đi làm cực nhọc, lại chẳng kiếm bao nhiêu. Thôi, ở nhà lo việc gia đình, và trông nom mấy đứa nhỏ. Để một mình bà làm cũng đủ. Hơn nữa, tuổi của ông lớn rồi, nên nghỉ hưu sớm mà hưởng nhàn. Ông đồng ý ngay ý kiến của bà. Từ đó, ông biến thành nội trợ. Ai nắm kinh tế gia đình, thì người ấy làm chủ. Khi phát giác ra chân lý này, thì ông đã bị tụt xuống hàng thứ yếu. Muốn điều gì, ông phải đưa ra đề nghị. Nhiều lần ông cay đắng nói nửa đùa nửa thật, là dâng kiến nghị lên bà.

Với tính lơ đãng, lại thêm vụng về, việc nhà ông không vén khéo. Bà chê, ông làm người nội trợ bất tài. Ông giận, hất đổ mâm cơm. Bà im lặng hốt dọn. Mấy mươi năm chung sống, bà biết ông hơn ai hết. Khi ông đổ quạu, bà không nên hó hé nói năng. Sau đó, bà than phiền rằng, ông còn giữ nguyên bản chất của người đàn ông Việt Nam, với cái quan niệm chồng chúa vợ tôi. Và ông cũng chỉ trích lại rằng, mới qua Mỹ không bao lâu, bà đã bắt chước cái thói hỗn láo với chồng của đàn bà Mỹ. Vừa nói ông vừa đưa ngón tay điểm mặt bà, theo kiểu cảnh cáo đối phương. Bà nhịn. Không là nhà quân sự, nhưng bà biết tiến thoái đúng lúc. Khi đang giận,

mà gặp phải sự khiêu khích, ông sẽ dốc toàn lực ra tấn công, bất kể hậu quả. Chuyện đâu còn có đó. Từ từ rồi bà sẽ dùng đường lối chính trị, lấy kinh tế làm biện pháp, buộc ông phải nhượng bộ yêu sách của bà. Nhiều lần ông Lâm đã nhượng bộ.

Nhưng lần này, bà thấy ông có vẻ quyết liệt giữ vững ý kiến của mình. Bà đề nghị một phương cách giải quyết. Trước năm hai ngàn, ông đưa các con du lịch về phương nam. Bà ở lại trông coi nhà cửa, đồng thời đi làm kiếm thêm tiền vào những ngày lễ tết đãi khách. Ông ái ngại:

- Nếu vấn nạn Y2K xảy ra, bà sẽ không sống nổi.

Bà nói:

- Cùng lắm là tôi chết. Ông tục huyền với người đàn bà khác.
- Trên đời này, không dễ kiếm được người nào như bà.

Lâu lâu, nghe ông nói một câu chí tình, bà cảm động, cầm tay ông:

- Ông cũng biết thương tôi hả?

Ông choàng tay ôm bà:

- Thương thì chưa chắc. Nhưng biết tìm đâu ra một người bạn đời chịu khó cãi vã với tôi, suốt mấy mươi năm không hề mệt mỏi?